

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE RONDE VAN VLAANDEREN

toneelspel in drie bedrijven

door

Walter van den Broeck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.2694

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE RONDE VAN VLAANDEREN* op te voeren moet de naam van auteur *WALTER VAN DEN BROECK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/037

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Walter van den Broeck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames-1 heer)

OMA, ouder dan 65

VIVIANE, haar dochter, 45 jaar

ARLETTE, haar kleindochter, 24 jaar

DOKTER DEWALS, haar huisdokter, 35 jaar

DECOR

We zien een schaars gemeubileerde kamer. Een dressoirtje, een tafel met etensresten, een drietal stoelen, twee fauteuils, een tv-toestel

1880

EERSTE BEDRIJF

Een zaterdagmiddag in april.

(Het tv-toestel staat zachtjes aan. Buiten passeert een auto met luidspreker.)

AUTO : "Aandacht! Aandacht! Wij herinneren eraan dat gezien de doortocht van de wielerscooters morgenmiddag, vanaf acht uur vanavond de straat van voertuigen gevrijwaard dient te worden. Dank u. Aandacht! Aandacht!" *(Fade out)*

(We horen belgerinkel aan de voordeur. Twee keer, drie keer, daarna gebons, daarna gemorrel met een sleutel in het deurslot. Van links komen Viviane en Arlette op. Viviane lijkt door paniek bevangen, in de hand heeft zij een bosje sleutels.

ARLETTE : *(Op. Lusteloos. Ze gooit een dik pak reclamedrukwerk verpakt in een plasticzak in de fauteuil.)* Ma! Ma, begin niet, hé!

VIVIANE : *(Haar negerend)* 't Zal toch niet waar zijn, hé! Al die moeite voor niets! *(Ze loopt naar de keuken.)* Ma! *(pauze)* Ma! *(pauze)* Ma!!!

ARLETTE : Ge zult het zien, hé. Ge loopt u weer druk te maken over niets. Ze zal een middagdutje aan het doen zijn, zeker.

VIVIANE : *(Komt terug uit de keuken)* Middagdutje, middagdutje. Ze zou klaarstaan, zei ze.

ARLETTE : Of ze zit misschien op het W.C. Dat ze door de afloop de bel niet heeft gehoord. Of ze is zich aan't optutten voor de spiegel boven.

VIVIANE : *(Aan de trap)* Ma! *(pauze)* Ma! *(pauze)* Ma!!!*(pauze)*

ARLETTE : Of misschien is ze even naar de bakker voor iets voor bij de koffie.

VIVIANE : *(Zet de tv uit)* Er is geen tijd voor koffie, dat weet zij goed genoeg.

ARLETTE : Zeg ma, kalmeer nu toch eens wat!

VIVIANE : Ik wist het, hé. Ik wist het. Het ging ineens te gemakkelijk, te rap. Maandenlang dwarsliggen zoals altijd, en dan ineens zegt ze: ge hebt gelijk,

Viviane. Nu ons Madeleine dood is kan ik maar beter naar "Avondrood"

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen

Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

vertrekken. Daar zal ik mijn oppas wel hebben. De manier waarop ze dat zei, hé. Alsof ze nog iets achter de hand had. *(Panisch opeens)* Ze zal haar eigen toch niet...?!!

ARLETTE : Ma, in godsnaam! *(Wijst naar de etensresten op de tafel)* Waarom zou ze dan eerst nog gegeten hebben? Hierzie, cotelet en prinsessenboontjes met zuur saus. En ze heeft nog naar de tv zitten kijken. Naar "Mooi en Meedogenloos". In 't Frans dan nog. Zie nu toch eens hoe raar die doen met hun mond.

VIVIANE : Ik vertrouw het niet. Ik loop naar boven, ga gij eens in de kelder kijken.

ARLETTE : Zeg, ma!

VIVIANE : Doe wat ik u zeg, Arlette.

ARLETTE : *(Ze vindt een briefje op tafel. Leest.)* Hier zie: "Ben subiet terug, drink maar een tas koffie." Ziet ge wel?

(Viviane zucht, laat zich op een stoel vallen, zoekt in haar handtas naar sigaretten. Arlette laat zich languit in de fauteuil vallen. Ze haalt het reclaimedrukwerk uit de zak, bekijkt het vluchtig, en gooit het op de vloer.)

VIVIANE : Waar kan die nu toch zijn? Allee, waar kan die nu op een zaterdag naartoe zijn? En dan uitgerekend op deze zaterdag. Ze wist toch dat ze klaar moest staan. *(Arlette heeft intussen de plastic zak over haar hoofd getrokken. Viviane krijgt haar opeens in de gaten.)* Arlette! Schei daar mee uit! Gij weet niet hoe gevaarlijk dat is, zeker!

ARLETTE : *(Rukt de zak van haar hoofd. Hijgt, kijkt op haar horloge.)* Vijfentwintig seconden. 't Schijnt dat ge pas na zeven minuten stikt.

VIVIANE : Gij met uw onnozel spelletjes altijd.

ARLETTE : *(Kijkt op haar horloge)* Ma, denk eraan, ik heb niet veel tijd, hé. Ik moet naar 't Centrum.

VIVIANE : Vandaag?

ARLETTE : Ik heb het u toch gezegd. Of zijt ge't weer vergeten? Dat afscheidsfeestje van één van de stafleden, Sven Mortelmans. Die gaat bij de ASLK werken.

VIVIANE : Toch iemand met wat verstand. Gij zou beter ook een fatsoenlijke job zoeken, in plaats van daar altijd tussen al dat vreemd volk te zitten.

ARLETTE : Ik zit graag tussen al dat vreemd volk, ma.

VIVIANE : Dat heb ik nu nooit verstaan, zie. Ge verdiende daar toch goed bij Verzekeringen Demolder?

ARLETTE : O ja, heel goed. Maar hij kon zijn poten niet thuishouden. En zij ook niet.
(*Trekt de zak weer over haar hoofd*)

AUTO : (*Off. Terwijl hij passeert*) "Aandacht! Aandacht! Wij herinneren eraan dat gezien de doortocht van de wielerskoers morgenmiddag, vanaf acht uur vanavond de straat van voertuigen gevrijwaard dient te worden. Dank u! Aandacht! Aandacht!"

VIVIANE : (*Bij het raam, de auto nakijkend*) Ge vraagt u af of die niets beters te doen hebben. Wat voor koers is dat?

ARLETTE : De Ronde van Frankrijk, zeker.

VIVIANE : In april! En doe die zak van uw kop!

ARLETTE : (*Ze rukt de zak van haar hoofd, gooit hem op de grond naast de fauteuil, kijkt op haar horloge, haalt diep adem*) Wat ken ik daar nu van?

VIVIANE : Ge vrijt toch met een coureur. Met Rudy hoe-heet-hij-ook-weer?

ARLETTE : De slaper.

VIVIANE : Wat?

ARLETTE : Rudy de Slaper. Zo noemen ze hem in 't peloton. Omdat hij altijd de goede ontsnapping mist. De slaper.

VIVIANE : Amai, en rijdt die vandaag ook mee?

ARLETTE : Dat zal wel zeker, maar veel zal hij er weer niet van bakken. 't Is zijn laatste seizoen. Na de zomer krijgt hij een carwash cadeau van zijn vader.

VIVIANE : Sla die dan maar goed gade.

ARLETTE : Da's niet meer nodig. 't Is af.

VIVIANE : Af? Hoelang al?

ARLETTE : Een week of twee.

VIVIANE : Dan hebt ge eens iemand met schoon vooruitzichten, en dan...

(*Intussen is oma geruisloos binnengekomen. Ze draagt een zwarte mantel, handschoenen en een grote handtas. Ze kijkt verwonderd om zich heen. Iedereen schrikt.*)

Ma! Gij kunt een mens nogal doen verschieten!

OMA : En gij niet, zeker.

VIVIANE : Waar hebt gij gezeten? Wij dachten al dat er iets was gebeurd.

OMA : 't Heeft niet veel gescheeld. Die idioot met zijn *haut parleur* reed me bijna van de stoep. Wat is dat daar buiten allemaal? Wordt het weer oorlog?

ARLETTE : Da's voor de koers, oma.

OMA : Ochot, is't weer zover, ja?

ARLETTE : Da's de laatste keer dat ge daar last van hebt, van oma.

VIVIANE : Hewel? Waar waart ge? We waren allebei doodongerust.

ARLETTE : Gij waart ongerust, ma. Ik niet.

OMA : Ik had toch een briefje op tafel gelegd.

VIVIANE : Was uw insuline op of zo? Hadt ge dan niet kunnen bellen? Dan hadden we langs de apotheker kunnen rijden. Waar zijt ge geweest, ma?

OMA : Naar Ria. Voor mijn haar. Maar ze was gesloten.

VIVIANE : (*Schamper, tot Arlette*) Naar Ria. Voor haar haar. (*Schudt het hoofd*) Ma, 't is zaterdag. Dan is Ria altijd gesloten.

ARLETTE : (*Tot Viviane, vergoelijkend*) Ze is gaan afscheid nemen, ma. Verstaat ge dat nu niet?

VIVIANE : Afscheid?

ARLETTE : Van de buurt.

VIVIANE : Hazo, goeiendag gaan zeggen tegen de geburen. Zeg dat dan.

ARLETTE : (*Tot Viviane*) Niet van de geburen, van de *buurt*, ma. Van de huizen en de straten. Hé, oma?

VIVIANE : Van de huizen en de straten?

ARLETTE : Laat maar zitten, ma.

OMA : (*Terwijl ze haar mantel uittrekt*) Wat staat ge hier nu alletwee met uw frak aan?

VIVIANE : Omdat we moeten vertrekken, tiens. 't Is bijna twee uur. Trekt gij de uwe maar rap weer aan.

ARLETTE : Laat haar nu eerst maar eens afscheid nemen van het huis. Zal ik een kommeke koffie voor u maken, Oma?

OMA : Er is nog in de thermos in de keuken.

(Arlette af naar rechts)

VIVIANE : Gaat gij het straks uitleggen tegen meneer Gebruurs van "Avondrood"? Hij verwacht ons om twee uur, vergeet dat niet. Die mens offert daar speciaal zijn zaterdagmiddag voor op.

OMA : Jaja.

VIVIANE : Wij doen u eerst naar ginder, en dan komt Louis Soetens, mijn collega houtbewerking, al wat hier nog staat opladen, en terwijl gij in 't cafetaria een paar trappisten zit te drinken, brengen wij uw flatje in orde, zodat gij daar vanavond naar uw eigen tv kunt zien, en in uw eigen bed kunt slapen. En...

OMA : Viviane, ga nu toch eens zitten. Gij werkt op mijn zenuwen met uw gekwebbel.

VIVIANE : We moeten vertrekken, ma!

OMA : Maar laat me nu toch eerst eens vijf minuten op asem komen. Eet intussen wat.
Er is nog van alles over.

VIVIANE : We hebben al gegeten, ma.

OMA : Is de tv kapot?

VIVIANE : Nee, ma, ik heb hem afgezet.

OMA : Waarom?

VIVIANE : Omdat hij nog aanstond, tiens. Waarom stond die eigenlijk aan?

OMA : Sinds ons Madeleine dood is staat die altijd aan. *(Ze zet de tv weer aan)*

VIVIANE : De hele dag?

OMA : De hele dag. Dan voel ik me niet zo alleen.

VIVIANE : Dan moet uw elektriciteitsrekening er nogal uit zien de laatste tijd.

ARLETTE : *(Op met koffie)* Hierzie, oma.

OMA : Dank u, kindje. *(Ze drinkt. Op de tv doelend.)* Peist ge dat ze hem gaat vermoorden?

VIVIANE : Wie?

ARLETTE : Sheila? Die heeft er al minstens drie koud gemaakt en nog geen dag bak moeten doen.

OMA : Ja, da's een slecht mens. Dat ziet ge op zicht. Zo'n klein mondje. Dat kan niet deugen.

VIVIANE : Dat ge naar zo'n flauwekul kunt kijken. En in 't Frans dan nog.

OMA : Die Brooke, die blonde, dat vind ik anders een lief kind. Maar deugen doet die ook van geen kanten. En dan dat dik wijf, die Sally, die peist dat ze nog altijd twintig jaar is, gelijk uw moeder.

VIVIANE : Zeg, zo oud ben ik niet, en zeker niet zo dik.

ARLETTE : Die Ridge vind ik anders wel een knappe.

VIVIANE : Vindt gij dat een knappe?

OMA : Ik dacht dat gij nooit keekt.

VIVIANE : Janee, soms, als er niets anders is. Ik vind dat precies een plastieken, die Ridge. Die trekt op Ken, vind ik.

ARLETTE : Ken? Welke Ken?

VIVIANE : Ken van Barbie. Zo met die kin en die kaak.

ARLETTE : Die tv moet die ook mee?

VIVIANE : Ja, al wat hier staat en haar bed. De rest is allemaal al verkocht. *(Tot oma)*
En voor een goeie prijs, hé ma. Ge zult u daar op dat flatje heel gauw thuis voelen.

OMA : Uw vader moest het weten.

VIVIANE : Wat?

OMA : Niks.

VIVIANE : *(Diepe zucht)* Ma-ha...

ARLETTE : *(Snel)* Hoelang hebt ge hier eigenlijk gewoond, oma?

OMA : Dat weet ik niet meer. Van kort na de Wereldtentoonstelling.

VIVIANE : Allee, daar gaan we weer.

ARLETTE : Waarom is dat zo groot, dat huis? Ge waart toch maar met zijn drieën.

OMA : Dat was een gedacht van uw grootvader. Kort na de oorlog woonden we in dat huisje van Valérie van Hoof, naast het café van Wittes, maar dat is allang afgebroken, daar is in de jaren vijftig een camion met zeshonderd kiekens binnen gereden. Die mensen zaten juist naar *Bonanza* te kijken. Gelukkig waren wij toen al verhuisd, anders hadden wij daar gezeten. Dood tussen zeshonderd dooie kiekens.

ARLETTE : Maar waarom zijt ge dan uitgerekend naar hier verhuisd?

OMA : Uw grootvader had meer plaats nodig voor zijn affaire. En dit huis kon hij voor een appel en een ei huren van 't kerkfabriek. Met het magazijn hiernaast erbij, hé. 't Schijnt dat het nog eigendom is geweest van een onechte zoon van Leopold de tweede, afijn, de mensen vertellen van alles.

ARLETTE : En hadt ge een meid voor het onderhoud?

VIVIANE : *(Cynisch)* Ja, en die heette Viviane van Praet, hé ma.

OMA : Maar die had wel hulp, hé Viviane. Van Micheline van Praet-Vercammen.

VIVIANE : Dit huis doet mij alleen maar denken aan emmers water, dweilen, en groen zeep. Weet ge 't nog die keer, ma. We hadden juist de hele beneden gedaan, en hij stopt hier voor de deur met tweehonderd zakken antraciet. En die moesten allemaal naar achter. Door de gang, door de living, door de keuken, door de veranda naar 't kot vanachter in de tuin.

ARLETTE : Waarom niet in 't magazijn?

VIVIANE : Die was van een camion gevallen, die antraciet

OMA : Zie maar dat gij niet van een camion zijt gevallen. *(Tot Arlette)* Dat magazijn stak al van boven tot onder vol. Daar kon niets meer bij.

VIVIANE : En 't schoonste van al was dat hij hem 's anderendaags al had verkocht, die antraciet. Wéér door 't huis. Van achter naar voor deze keer. En wéér dweilen.

(De telefoon rinkelt.)

O god, daar hebt ge't al. Meneer Gebruurs. Arlette neemt gij eens op.

ARLETTE : *(Arlette neemt op)* Allo, met Arlette Timmermans. *(Pauze)* Wablieft? *(Pauze.)* O, gij zijt het. Jaja, natuurlijk. Ik kom zeker. Om hoe laat begint dat? Oké. *(Ze legt op)*

VIVIANE : Wie was dat?

ARLETTE : Vincent van 't centrum. Hij vraagt of ik dat afscheidsfeestje van Sven niet vergeten ben.

(Oma is intussen begonnen te huilen.)

Hé, oma, wat is er?

VIVIANE : 'k Had het gedacht, hé.

OMA : Ik kan er niets aan doen, Viviane. Maar is dat nu zo moeilijk om te verstaan?

ARLETTE : *(Tot oma)* Ge gaat hier niet graag weg, hé oma.

VIVIANE : 't Is niet waar, hé. *(Ze steekt een sigaret op.)*

ARLETTE : Ma, alstublieft.

VIVIANE : *(Tot oma)* Ma, we hebben het er al honderd keer over gehad: het is het beste voor iedereen. In "Avondrood" wordt ge in de watten gelegd en hebt ge de hele dag gezelschap. Kunt ge u nog iets beters wensen?

OMA : Ik versta nog altijd niet waarom gij niet bij mij wilt intrekken. Sinds uwe adjudant er uitgetrokken is, zit ge hier twee straten verder allebei te koekeloeren op dat appartementje van twee keer niks.

VIVIANE : Ma, ik wil het er niet meer over hebben. Daarbij alles is allang geregeld. Ge zijt ingeschreven bij "Avondrood", dus begin nu maar over iets anders.

(Oma staat op. Sloft snikkend weg.)

Waar gaat gij nu naartoe?

OMA : Ik ga wat op mijn bed liggen. Roep mij maar als dokter Dewals komt.

VIVIANE : Dokter Dewals?

OMA : Dokter Dewals, ja. Voor mijn spuit.

VIVIANE : Is die dan nog niet geweest?

OMA : Hij kon deze morgen niet komen. Hij had een spoedgeval, zei hij aan de telefoon.

VIVIANE : Maar ik kan u toch inspuiten!

OMA : Gij doet me altijd zeer, gij.

VIVIANE : En meneer Gebruurs dan?

OMA : Bel maar dat we wat later zullen zijn. Onvoorziene omstandigheden, zeg maar.

(Ze gaat af naar rechts. Viviane en Arlette kijken elkaar aan, zuchten. Trekken hun mantel uit en gooien hem op de fauteuil.)

VIVIANE : *(Terwijl ze op een stoel gaat zitten en nijdig een nieuwe sigaret aansteekt.)*
Hebt ge dat nu gehoord? "Gij doet mij altijd zeer".

ARLETTE : *(Terwijl ze de kleren naar een stoel verhuist en weer met de plastic zak begint te spelen).* Dat zou toch kunnen. Gij zijt geen verpleegster, hé.

VIVIANE : Dokter Dewals heeft het me zelf geleerd. Hij heeft me laten oefenen op een straf opgerolde natte badhanddoek. De spuit er in één keer schuin in en dan gelijkmatig drukken.

ARLETTE : Een arm is geen natte handdoek, ma.

VIVIANE : Op school heb ik het zelfs een poosje gedaan bij een interimmaris, die Louis Soetens verving. Rik de Volder, heette hij. Is't al gebeurd? vroeg hij dan. Ja, Rik, zei ik, doe uw mouw maar weer naar beneden. Viviane, zei hij dan, als er een Wereldkampioenschap spuiten bestond, kreeg gij van mij de gouden medaille. 'k Wil maar zeggen...

ARLETTE : Jaja, maar dat was een vent van honderd kilo met zo'n armen. Da's wel wat anders dan ons oma, hé ma.

VIVIANE : *(Dromerig)* Die heeft anders ook geen geluk gehad, die mens. In de vakantie valt er daar in Napels in zo'n smal straatje van zo'n ijzeren balkonnetje een vet Vietnamees varken naar beneden. Van de vierde verdieping. Recht op zijn kop. Morsdood.

ARLETTE : Wablieft? Ik dacht dat die met zijn Toyota in een ravijn was gereden!

VIVIANE : Ja, dat heeft zijn familie toen zo in de gazet laten zetten, omdat ze zich dood schaamde. Hoe zoudt ge zelf zijn. Maar ik weet het van zijn zuster. Viviane, zei ze. Een vet Vietnamees varken. Van de vierde verdieping. Van een balkonnetje. Bonk op zijn kop. 't Was daar bleten en lachen tegelijk op de begrafenis. *(Diepe zucht, dan fel)* Verdomme, hé.

ARLETTE : Wat is er?

VIVIANE : Ons ma, hé. Ze draait en keert altijd tot ze haar goesting krijgt. Eerst spoot dokter Dewals haar in. Met zo'n automatische spuit kunt ge't zelf, zei hij. Een fluitje van een cent. Maar daar kon ze zozegd niet mee overweg. Daarna uw opa. Die heeft het één keer mogen proberen, en die deed haar zoveel zeer dat ze hem met een bos selder de bril van zijn gezicht heeft geslagen. En later,

nadat opa gestorven was, kwam een verpleegster van 't wit-geel kruis. Die heeft ze een proces willen aandoen wegens mishandeling van bejaarden.

ARLETTE : En tante Madeleine?

VIVIANE : Die heeft het nooit gedurfd. Die ging altijd in de veranda zitten als er gespoten werd. Als die de geur van ether nog maar rook trok ze al bleek weg.
(*Pauze*) Nee, ze draaide en keerde tot dokter Dewals zelf terugkwam.

ARLETTE : En kostte haar dat elke keer een visite?

VIVIANE : In 't begin wel, maar tegenwoordig mag hij in ruil 's middags gratis komen eten. (*Rechtstreeks tot Arlette*) Kindje, als ik later ook zo word, doe me dan maar direct weg.

ARLETTE : Volgens mij zijt gij al zo.

VIVIANE : 't Is al goed, hé. Vrank stuk met uw vranke teut.

ARLETTE : Ziet ge't, ge kunt zelfs geeneens meer tegen een grapje.

VIVIANE : En dat liegen altijd, hé.

ARLETTE : Ikke?

VIVIANE : Nee, zij! Hebt ge't nog niet door? Dokter Dewals komt altijd op de middag en uitgerekend vandaag niet.

ARLETTE : 't Is ook zaterdag, hé ma, en er was een spoedgeval zei ze.

VIVIANE : (*Ze wijst naar de etensresten op de tafel.*) En dàt daar dan?

ARLETTE : Wat?

VIVIANE : Die twee borden op tafel. Verstaat ge't niet? Hij is al geweest, dokter Dewals. Hij is al geweest. Hij heeft haar ingespoten en hij is blijven eten zoals altijd. Die moet nog maar juist weg geweest zijn, toen wij hier aankwamen.

ARLETTE : Ma, dat één bord is nog proper.

VIVIANE : (*Kijkt nauwkeurig naar het bord, monstert het bestek*) En toch vertrouw ik het niet.

ARLETTE : Sinds die zijn vrouw hem heeft laten zitten, weet die mens ook niet meer waar zijn kop staat. Zo'n echtscheiding, dat is niet niks.

VIVIANE : Tegen wie zegt ge't. Toen uw vader ons liet zitten heb ik een jaar lang geblet en is de helft van mijn haar uitgevallen.

ARLETTE : Heeft die kinderen, Dokter Dewals?

VIVIANE : Nee. Gelukkig voor hem.

ARLETTE : En voor die kinderen! (*pauze*) Wat is er eigenlijk misgelopen tussen u en onze pa?

VIVIANE : (*Verrast*) Wat?

ARLETTE : Ik bedoel: liep hij achter andere vrouwen? Of gij achter andere venten? Want dat zou ook kunnen, hé. Hij daar in de kazerne en gij daar op 't school.

VIVIANE : Zeg! Zal't gaan, ja?

ARLETTE : Grapje, ma. Grapje. Maar ik heb me dat altijd al afgevraagd. Wat is er gebeurd, dat hij het zo ineens afbolde?

VIVIANE : Niets. Dat is het juist. Er gebeurde nooit iets. We zagen elkaar te weinig. Onze werkuren kwamen niet overeen, en onze vakanties ook al niet.

ARLETTE : Een wonder dus dat ik besta.

VIVIANE : Och gij.

ARLETTE : Bel nu maar naar meneer Gebruurs, anders staat die mens daar straks schoon te schilderen aan de ingang van "Avondrood".

VIVIANE : Da's waar ook. (*Drukt sigaret uit, loopt naar de telefoon.*) Arlette, kindje, ruim dat hier eens op. Ik kan dat niet zien staan, hé, zo'n rommel.

(Arlette zet kommen en borden op een serveerblad en loopt ermee naar de keuken. Viviane neemt een notitieboekje uit haar handtas draait een nummer. Ze wacht, krijgt geen aansluiting. Ze probeert het opnieuw. Vergeefs. Gooit de telefoon neer. Arlette is intussen teruggekomen.)

ARLETTE : Wat zegt hij?

VIVIANE : 't Was zijn antwoordapparaat. Hij is waarschijnlijk al onderweg naar "Avondrood".

ARLETTE : Bel hem dààr dan op.

VIVIANE : Dat nummer staat hier nog niet in.

ARLETTE : Is hier dan geen telefoonboek?

VIVIANE : Dat is allemaal al weg.

ARLETTE : Dan zal hij moeten wachten, hé. Dan weet hij direct welk vlees hij in de kuip heeft met Weduwe Van Praet-Vercammen. Dat hij niet denkt dat hij met

een bange begijn te maken heeft die hij naar zijn pijpen kan laten dansen.
(*Pauze*) 't Zal haar anders varen.

VIVIANE : Ja.

ARLETTE : Waarom wilt gij eigenlijk dat ze naar "Avondrood" gaat? Ze is toch goed ter been. Ze kan toch nog goed voor haar eigen zorgen.

VIVIANE : Zolang tante Madeleine bij haar inwoonde, was ik er gerust op, maar nu die dood is... Ze is bang zo alleen in dat groot huis. Zij is bang en ik ben ongerust. Daarom.

ARLETTE : Hoe hebt ge dat dan uiteindelijk klaar gekregen?

VIVIANE : (*Zucht*) Dat heeft Dokter Dewals voor mij geregeld. Alleen had ik het nooit gekund. Die mens heeft alles gedaan. Hij heeft haar die schoon brochure bezorgd, met die vierkleurenfoto's. Hij is met haar een paar keer gaan kijken naar "Avondrood". Hij heeft haar voorgesteld aan meneer Gebruurs, en zo. En dan zijn ze beneden iets gaan drinken in 't cafetaria, samen met een koppel logees die daar al een paar jaar wonen en daar heel gelukkig zijn. En uiteindelijk is ze door de knieën gegaan. Ik had anders nooit gedacht dat ze ja zou zeggen. Maar op den duur heeft ze het toch gedaan. Ik ben alleen maar bang dat 't meer voor dokter Dewals dan voor haar eigen was. (*Zucht*). Hij heeft moeten beloven dat hij haar daar elke dag komt inspuiten. Dokter Dewals is een goeie mens. Wat die niet allemaal voor haar gedaan heeft.

ARLETTE : (*Plagerig*) Ik denk dat hij dat vooral voor u gedaan heeft.

VIVIANE : (*Schrikt, alsof ze zich betrapt voelt*) Voor mij?

ARLETTE : (*Plagerig*) Jaja. Als hij in 't begin voor een bronchite of een griep kwam, dan kon hij niet rap genoeg terug buiten zijn. Hoe dikwijls hebt ge toen niet gezegd: Ik wou dat dokter Vanorshagen nog leefde, die mens nam tenminste zijn tijd, maar die jonge snotneus is nog niet binnen of hij is al weer buiten. Weet ge dat niet meer? Maar sinds zijn scheiding, neemt hij wèl zijn tijd. Soms denk ik: als hij nog wat langer blijft dan doet hij hier zelf nog iets op.

VIVIANE : (*Quasi verwonderd*) Is dat zo? Dat is mij nooit opgevallen.

ARLETTE : Ma, hou uw eigen voor de zot, hé.

VIVIANE : Nee, serieus, dat is me nog nooit opgevallen.

ARLETTE : Nee, dat zal wel niet.

VIVIANE : Nee, echt niet.

ARLETTE : Gij dacht, clever en listig zoals gij zijt: die dokter Dewals ziet mij wel zitten, ik span hem rap voor mijn kar en laat hem ons ma "Avondrood" binnen rijden.

VIVIANE : (*Aarzelend*) Zo is't niet gegaan...

ARLETTE : Hoe dan?

VIVIANE : 't Was zijn gedacht, eigenlijk.

ARLETTE : O, dat wist ik niet.

VIVIANE : In de kerstvakantie, toen gij in Kenia waart, vroeg hij me op een keer uit eten. Wat krijgen we nu, dacht ik. We zijn toen samen naar Antwerpen geweest om geen klap van de mensen te krijgen.

ARLETTE : En dat vertelt ge me nu pas?

VIVIANE : En toen is hij er zelf over begonnen. Viviane, zei hij, ge staat stijf van de zenuwen, lang houdt gij dat niet meer vol. Binnenkort zit ge met een depressie van hier tot ginder. Ik zal eens met uw moeder praten. Ik wist niet wat ik hoorde.

ARLETTE : Gij hadt eigenlijk iets anders verwacht?

VIVIANE : Iets anders?

ARLETTE : (*Lacht*) Niet dan?

VIVIANE : Maar waar haalt gij dat nu toch uit?

ARLETTE : Ma, ik mag dan niet van de slimsten zijn, maar blind ben ik niet, hé. Hoe dat hij altijd naar u kijkt.

VIVIANE : Hoe kijkt hij dan?

ARLETTE : Zoals gij naar hem.

VIVIANE : Hoe dan?

ARLETTE : (*Arlette demonstreert overdreven verliefde blik*) Zo. En dan lang. Héél lang.

VIVIANE : (*Terwijl ze snel een sigaret opsteekt, half lacherig*) Gij ziet spoken gij. Dat komt ervan als ge te lang in zo'n migrantencentrum werkt.

ARLETTE : Doe maar geen moeite, ma. Fatsoenlijk liegen hebt ge nooit gekund. Dan begint ge altijd met uw ogen te draaien en naar uw sigaretten te zoeken. Nu ook weer, zie.

VIVIANE : (*Drukt de sigaret snel uit*) Alsof zo'n geleerde mens in mij geïnteresseerd zou zijn. In een regentes huishoudkunde. Met een onvolledige lesrooster dan nog.

ARLETTE : D'r zijn doktoers die zelfs met een cafédochter getrouwd zijn.

VIVIANE : Dat zal wel; Maar of die gelukkig zijn is nog maar de vraag.

ARLETTE : Pfff! Gelukkig...! Nee, serieus nu ma, is er toen niks gebeurd? Na dat etentje, bedoel ik?

VIVIANE : Gebeurd? Wat gebeurd?

ARLETTE : Moet ik er een tekeninkje bij maken?

VIVIANE : Arlette!!!

ARLETTE : Echt niet? Ge zijt met zijn tweeën per abuis niet naar één of ander hotelletje geweest, of zo?

VIVIANE : (*Terwijl ze een nieuwe sigaret opsteekt, boos*) Zeg, is't nu gedaan? Ge zou beter eens naar uzelf zien gij. Waarom heeft Rudy het uitgemaakt?

ARLETTE : Ik heb het uitgemaakt, hij niet.

VIVIANE : En een tijdje geleden was't nog een keitoffe gast.

ARLETTE : Ja, en nu niet meer. Zwijg daar nu maar over.

VIVIANE : Gij gaat nooit van 't straat geraken gij. Is er iets gebeurd, of wat?

ARLETTE : 't Is altijd hetzelfde, hé. Ge zijt er een paar keer lief tegen en dan is't al direct van: gaan we samenwonen? Gaan we trouwen ?

VIVIANE : Ge pakt de pil toch nog.

ARLETTE : Ja, ma.

VIVIANE : En ge gebruikt toch condooms?

ARLETTE : Ja, ma. Allee, meestal toch ...

VIVIANE : Als't met één van die zwarten is toch, hoop ik.

ARLETTE : Ma-ha. Ge moest u bezighoren.

VIVIANE : Ge moet toch maar goed oppassen. Met al die gevaarlijke ziektes van tegenwoordig.

ARLETTE : Ik weet het. Maar soms gaat het allemaal zo rap. En een condoom, da's precies als mmet uw anorak aan onder de douche staan.

VIVIANE : Ik zou toch maar oppassen, want gij staat nogal rap in vuur en vlam, hé.

ARLETTE : Van wie zou ik dat hebben? Niet van onze pa, dat weet ik zeker.